

Тінь

Віталій Гречка

Тінь ця – іншому належить сонцю,
Тут її ніщо не спокуша,
Світ наш не турбує темну гостю,
Тільки нис, де була душа.

Звуки вона чує, бачить інших,
Наче у звичайному житті,
Та занило, раптом, в грудях трішки
Й очі молять щось у висоті.

Інших душ роками біганина,
Поміж смислів їхніх чехарди,
Їй набридла гонка безупинна,
Що було – вже не повернеш ти.

А чуже їй сонце мовчки світить
І не помічає нашу тінь,
Помічають інколи лиш діти,
Щось, чого немає в пустоті.

Тінь продовжує свої блукання,
Хоч нічого вже давно не жде,
У житті минулому питання,
Тут – надія, що кінець прийде.

І перебираючи мов чотки,
Дні у нескінченному ряду,
Чує голос, ті жахливі нотки:
"Ти втомилась, бачу? Що ж, я йду..."